

1

Oké, geen paniek. Het komt allemaal goed. Natuurlijk komt het goed.

Natúúrlijk.

‘Kunt u uw truitje opstropen, mevrouw Brandon?’ De echoscopiste kijkt prettig vakkundig op me neer. ‘Ik moet wat gel op uw buik aanbrengen voordat we de echo maken.’

‘Absoluut!’ zeg ik zonder een vin te verroeren. ‘Maar weet u, ik ben een tikkeltje... zenuwachtig.’

Ik lig op een bed in het Chelsea & Westminster Ziekenhuis, verkrampt van spanning. Luke en ik kunnen nu elk moment ons kindje op het scherm zien, voor het eerst sinds het nog maar een spikkeltje was. Ik kan het nog steeds niet helemaal geloven. Ik heb zelfs nog steeds niet echt verwerkt dat ik in verwachting ben. Over negentien weken word ik, Rebecca Brandon geboren Bloomwood... moeder. Ik word móéder!

Luke is trouwens mijn man. We zijn iets langer dan een jaar getrouwd en dit is een honderd procent echte wittebroodsbaby! We hebben na ons huwelijk een lange wereldreis gemaakt, maar ik heb uitgeknobbeld dat het kindje is verwekt toen we in een fantastisch vakantieparadijs in Sri Lanka zaten, Unawatuna heette het, een en al orchideeën, bamboe en schitterende uitzichten.

Unawatuna Brandon.

Mejuffrouw Unawatuna Orchidee Bamboe Brandon.

Hm. Ik weet niet of mam dat mooi zou vinden.

‘Mijn vrouw heeft in een vroeg stadium van haar zwangerschap een lelijke val gemaakt,’ vertelt Luke, die naast het bed zit. ‘Daarom is ze een beetje ongerust.’

Hij geeft een meelevend kneepje in mijn hand en ik knijp terug. In mijn zwangerschapsboek, *Negen maanden van je leven*, staat dat je je partner bij alle aspecten van je zwangerschap moet betrekken, anders kan hij zich gekwetst en buitengesloten gaan voelen. Ik betrek Luke er dus zoveel mogelijk bij. Gisteravond heb ik hem bijvoor-

beeld mee laten kijken naar mijn nieuwe dvd, *Armspieroefeningen tijdens de zwangerschap*. Halverwege schoot het hem te binnen dat hij nog iemand moest bellen, dus heeft hij een groot deel gemist, maar waar het om gaat, is dat hij zich niet buitengesloten voelt.

‘Bent u gevallen?’ De echoscopiste kijkt op van haar toetsenbord.

‘Ik ben van een berg gevallen toen ik daar met noodweer naar mijn lang verloren gewaande zus zocht,’ vertel ik. ‘Toen wist ik nog niet dat ik zwanger was. En ik ben bang dat ik de baby heb geplet.’

‘Aha.’ De echoscopiste kijkt me vriendelijk aan. Ze heeft grijzend bruin haar in een knotje waar een potlood uit steekt. ‘Nou, maar baby’s zijn taai, hoor. Zullen we maar eens kijken?’

Daar komt het. Het moment waar ik al weken naartoe leef. Ik til voorzichtig mijn topje op en kijk naar mijn dikker wordende buik.

‘Kunt u die kettingen even opzijschuiven?’ vraagt de echoscopiste. ‘Wat een verzameling!’

‘Het zijn speciale hangers.’ Ik pak ze allemaal, met veel gerinkel. ‘Dit is een Azteeks moederschapssymbool, dit is een zwangerschapskristal... dit is een rinkelbelletje om de baby te sussen... en dit is een bevallingssteen.’

‘Een bevallingssteen?’

‘Als je hem op een speciaal plekje op je handpalm drukt, neemt hij de pijn van het baren weg,’ leg ik uit. ‘Hij wordt al sinds de tijd van de oude Maori’s gebruikt.’

‘Hm-hm.’ De echoscopiste trekt een wenkbrauw op en knijpt een transparante klodder uit een tube boven mijn buik. Met gefronste wenkbrauwen zet ze het scangeval op mijn buik en op hetzelfde moment verschijnt er een wazig zwart-witbeeld op het scherm.

Ik hap naar adem.

Dat is ons kindje. Binnen in me. Ik werp een blik op Luke, die gefascineerd naar het scherm kijkt.

‘Daar zijn de vier hartkamers...’ – de echoscopiste verschuift de scanner – ‘dat zijn de schouderdjes...’ Ze wijst naar het scherm en ik tuur gehoorzaam door mijn wimpers, al zie ik eerlijk gezegd geen schouders, alleen maar vage rondingen.

‘Daar een armpje... een handje...’ Haar stem sterft weg en ze fronst haar voorhoofd.

Het is stil in het kamertje. Opeens krijgt de angst me in de greep. Daarom fronst ze haar voorhoofd. De baby heeft maar één handje. Ik wist het.

Een golf overweldigende liefde en beschermdrang rijst in me op. De tranen springen me in de ogen. Het kan me niet schelen als ons kindje maar één hand heeft. Het zal me net zo lief zijn. Nog liever. Luke en ik zullen de hele wereld afreizen met ons kind om de beste behandeling te vinden, en we gaan onderzoek subsidiëren, en als iemand maar naar mijn kind durft te kijken...

‘... en het andere handje...’ onderbreekt de echoscopiste mijn gedachtestroom.

‘Het andere handje?’ Ik kijk teleurgesteld op. ‘Heeft het twee handjes?’

‘Eh, ja.’ De echoscopiste lijkt zich over mijn reactie te verbazen. ‘Kijk maar, daar.’ Ze wijst naar het scherm en tot mijn verbijstering kan ik de benige vingertjes nét onderscheiden. Tien stuks.

‘Neem me niet kwalijk,’ snotter ik. Ze reikt me een tissue aan en ik veeg mijn tranen weg. ‘Het is ook zo’n opluchting.’

‘Voor zover ik het kan beoordelen, is alles prima in orde,’ zegt ze geruststellend. ‘En maak u geen zorgen, het is heel normaal om emotioneel te zijn tijdens de zwangerschap. Al die hormonen die door je lijf gieren.’

Nou vraag ik je. Iedereen blijft maar over die hormonen zeuren. Zoals Luke gisteravond toen ik om dat reclamespotje met dat jonge hondje moest huilen. Ik heb geen last van mijn hormonen, ik ben niet anders dan anders. Het was gewoon een heel aandoenlijk spotje.

‘Daar gaan we.’ De echoscopiste slaat weer toetsen aan. Er krult een reeks zwart-witfoto’s uit de printer en ze geeft ze aan mij. Ik kijk aandachtig naar de eerste en zie inderdaad duidelijk de omtrek van een hoofdje. Het heeft een neusje, een mond en alles.

‘Goed. Ik heb alles onderzocht.’ Ze zwenkt op haar stoel naar me toe. ‘Nu moet ik alleen nog vragen of jullie het geslacht van het kind willen weten.’

‘Nee, dank u,’ zegt Luke met een glimlach. ‘We hebben het er uitgebreid over gehad, hè, Becky? En we vinden allebei dat de magie eraf zou zijn als we het al wisten.’

‘Goed.’ De echoscopiste glimlacht terug. ‘Als u dat hebt besloten, zeg ik niets.’

Ze ‘zegt niets’? Dus ze weet al of het een jongetje of een meisje is. Ze kan het ons nu meteen vertellen!

‘We hadden toch nog niet echt besloten?’ zeg ik. ‘Niet definitief.’

‘Nou... toch wel, Becky,’ zegt Luke verbouwereerd. ‘Weet je dat

niet meer? We hebben het er een hele avond over gehad en we waren het erover eens dat het een verrassing moest zijn.'

'O, ja.' Ik kan mijn ogen niet van de wazige foto van het kindje afhouden. 'Maar we kunnen ons nu laten verrassen! Dat is net zo magisch!'

Oké, misschien is dat niet helemaal waar, maar popelt hij ook niet om het te horen?

'Wil je dat echt?' Ik kijk op en zie een zweempje teleurstelling op Lukes gezicht. 'Het nu al horen?'

'Nou...' Ik aarzel. 'Niet als jij het niet wilt.'

Luke van streek maken is wel het laatste dat ik wil. Hij is zo lief en begripvol sinds ik in verwachting ben. Ik smacht de laatste tijd naar de gekste combinaties, zoals pas nog, toen snakke ik opeens naar ananas en een roze vestje. En Luke is speciaal met me naar de winkels gereden om ze te halen.

Net als Luke iets wil zeggen, gaat zijn mobieltje. Hij trekt het vliegensvlug uit zijn zak, maar de echoscopiste steekt haar hand op.

'Het spijt me, maar dat is hier niet toegestaan.'

'O.' Luke kijkt zorgelijk naar het schermje. 'Het is Iain. Ik moet hem terugbellen.'

Ik hoef niet te vragen welke Iain hij bedoelt. Het moet Iain Wheeler zijn, de grote marketingbons van Arcodas. Luke heeft zijn eigen pr-bedrijf, Brandon Communications, en Arcodas is Lukes belangrijke nieuwe cliënt. Het was een coup van jewelste toen hij die binnenhaalde en het heeft het bedrijf een fantastische oppepper gegeven. Luke heeft al hordes nieuw personeel aangenomen en hij wil op grond van dit succes allemaal nieuwe vestigingen in Europa openen.

Het is dus allemaal heerlijk voor Brandon Communications, maar Luke werkt zich over de kop, zoals gewoonlijk. Ik heb hem nog nooit zo voor iemand zien hollen en vliegen. Als Iain Wheeler belt, belt Luke altijd, maar dan ook altijd, binnen vijf minuten terug, of hij nu zit te vergaderen of te eten, en zelfs in het holst van de nacht. Hij zegt dat hij in een dienstverlenend bedrijf zit, dat Arcodas een megacliënt is en dat ze hem ervoor betalen.

Ik kan alleen maar zeggen dat als Iain Wheeler belt terwijl ik lig te bevallen, die telefoon regelrecht het raam uit gaat.

'Is hier ergens een vast toestel dat ik kan gebruiken?' vraagt Luke aan de echoscopiste. 'Becky, vind je het goed...'

'Ja, hoor.' Ik wuif naar hem.

'Ik zal het u wijzen,' zegt de echoscopiste, die opstaat. 'Ik kom zo terug, mevrouw Brandon.'

Ze lopen samen de kamer uit en de deur valt zwaar achter hen in het slot.

Ik ben alleen. De computer staat nog aan. Het scangeval ligt naast het scherm.

Ik hoef mijn hand maar uit te steken om...

Nee. Doe niet zo gek. Ik weet niet eens hoe zo'n ding werkt. En trouwens, het zou de magische verrassing bederven. Als Luke wil dat we wachten, wachten we.

Ik ga verliggen en kijk naar mijn nagels. Ik kan wachten. Natuurlijk wel. Ik kan met gemak...

O, gód. Nee, ik kan het niet. Niet tot december. En ik heb alles voor het grijpen... en er is geen mens...

Ik kijk héél even. Snel. En ik zeg niets tegen Luke. We houden de magische verrassing erin, alleen wordt het voor mij niet zo'n grote verrassing. Precies.

Ik leun opzij en kan de scanner pakken. Ik hou hem op de gel op mijn buik en prompt verschijnt het wazige beeld weer op het scherm.

Ik heb het voor elkaar! Nu moet ik alleen nog een beetje schuiven om het cruciale gebied te vinden... Met een gefronst voorhoofd van concentratie schuif ik de scanner over mijn buik, hou hem schuin en kijk reikhalzend naar het scherm. Dit is veel eenvoudiger dan ik dacht! Misschien moet ik echoscopiste worden. Ik ben duidelijk een natuurta...

Daar is het hoofdje. Wauw, het is gigantisch! En dat daar moet...

Mijn hand verstijft en mijn adem stokt. Ik heb het gezien. Ik heb het geslacht van ons kindje gezien!

Het is een jongen!

Het beeld is minder scherp dan dat van de echoscopiste, maar desondanks is het onmiskenbaar: Luke en ik krijgen een zoon!

'Hallo,' zeg ik met overslaande stem tegen het scherm. 'Dag jongetje!'

Nu kan ik me niet meer inhouden. De tranen biggelen over mijn wangen. We krijgen een beeldig zoontje! Ik kan hem een snoezig tuinbroekje aantrekken en een trapauto voor hem kopen, en Luke kan cricket met hem spelen en we noemen hem...

O, mijn god. Hoe moeten we hem noemen?

Ik vraag me af of Luke voor Birkin zou gaan. Dan zou ik een Birkin kunnen kopen als luiertas.

Birkin Brandon. Best wel tof.

‘Dag kindje,’ kir ik naar het grote hoofd op het scherm. ‘Wil je Birkin heten?’

‘Wat doet u nou?’ Ik schrik van de stem van de echoscopiste, die met Luke in de deuropening staat en me onthutst aankijkt. ‘Dat is ziekenhuisapparatuur! Daar mag u niet aankomen!’

‘Neem me niet kwalijk,’ zeg ik terwijl ik de tranen uit mijn ogen veeg, ‘maar ik moest gewoon nog even kijken. Luke, ik praat met ons kindje. Het is... ongelooflijk.’

‘Laat zien!’ Lukes ogen beginnen te stralen en hij haast zich naar me toe, met de echoscopiste achter zich aan. ‘Waar?’

Het kan me niet schelen of Luke ziet dat het een jongen is en de verrassing is bedorven. Ik móét dit kostbare moment met hem delen.

‘Kijk, het hoofdje,’ wijs ik. ‘Dag schat!’

‘Waar zitten de ogen?’ vraagt Luke verontrust.

‘Weet ik niet. Aan de andere kant.’ Ik wuif naar het scherm. ‘Hier zijn pappie en mammie! En we houden heel veel...’

‘Mevrouw Brandon,’ onderbreekt de echoscopiste me, ‘u praat tegen uw blaas.’

Hoe had ik moeten weten dat het mijn blaas was? Het leek sprekend op een baby.

Nog nagloeïend loop ik naar de praktijk van de gynaecoloog. De echoscopiste heeft me een enorme preek gegeven over de schade die ik mezelf had kunnen toebrengen, of de apparatuur, en we konden pas wegkomen toen Luke beloofde een substantiële schenking te doen voor de aanschaf van een nieuwe scanner.

Daar kwam nog bij dat ik volgens haar niet in de buurt van de baby was gekomen en dat het dus heel onwaarschijnlijk was dat ik het geslacht had gezien. Hmpf.

Als ik tegenover dokter Braine ga zitten, onze gynaecoloog, fleur ik weer op. Hij heeft zo’n geruststellende uitstraling, dokter Braine. Hij is in de zestig, heeft grijs, goedverzorgd haar en een krijtstreep-pak en hij ruikt flauwtjes naar ouderwetse aftershave. En hij heeft al duizenden kinderen gehaald, ook Luke! Eerlijk gezegd kan ik me niet goed voorstellen dat Elinor, Lukes moeder, een kind heeft gebarbaard, maar het moet op de een of andere manier toch gebeurd zijn.

En zodra we ontdekten dat ik in verwachting was, zei Luke dat we moesten uitzoeken of dokter Braine nog werkte, want hij was de beste van het land.

‘Beste jongen.’ Hij schudt Luke hartelijk de hand. ‘Hoe gaat het met je?’

‘Uitstekend.’ Luke gaat naast me zitten. ‘En hoe is het met David?’

Luke heeft bij de zoon van dokter Braine op school gezeten en vraagt altijd naar hem.

Er valt een stilte waarin dokter Braine over de vraag nadenkt. Dat is het enige aan hem dat ik een beetje irritant vind. Hij peinst over alles wat je zegt alsof het van het hoogste belang is, ook als je maar een losse opmerking maakte om het gesprek gaande te houden. Tijdens het vorige consult vroeg ik waar hij zijn das had gekocht. Hij dacht er een minuut of vijf over na en belde toen zijn vrouw om het te vragen. Het werd een heel feuilleton, terwijl ik die stomme das niet eens móóí vond.

‘David maakt het heel goed,’ zegt hij uiteindelijk knikkend. ‘Hij doet je de groeten.’ Er valt weer een stilte waarin hij de status bekijkt die de echoscopiste heeft gemaakt. ‘Heel goed,’ zegt hij ten slotte. ‘Alles is in orde. Hoe voel je je, Rebecca?’

‘O, prima!’ zeg ik. ‘Ik ben blij dat alles goed is met de baby.’

‘Ik zie dat je nog fulltime werkt,’ zegt dokter Braine met een blik op mijn formulier. ‘Is dat niet te zwaar voor je?’

Luke proest gedempt naast me. Hij kan ook zo bot zijn.

‘Het is...’ Hoe zal ik het zeggen? ‘Zo veeleisend is mijn baan niet.’

‘Becky werkt bij The Look,’ verklaart Luke. ‘U weet wel, dat nieuwe warenhuis in Oxford Street?’

‘Aha.’ Dokter Braines stem gezicht klaart op. ‘Op die manier.’

Telkens als ik vertel waar ik werk, kijken de mensen gegeneerd weg, beginnen over iets anders of doen alsof ze nog nooit van The Look hebben gehoord. Wat onmogelijk is, want alle kranten hebben er weken bol van gestaan. Gisteren noemde de *Daily World* het nog ‘het grootste winkelfiasco uit de Britse geschiedenis’.

Het enige voordeel van bij een mislukte winkel werken is dat ik zoveel vrij kan nemen als ik wil om naar de dokter of een zwangerschapskursus te gaan. Geen haan die ernaar kraait als ik niet zo snel mogelijk terugkom.

‘Het zal binnenkort wel beter gaan,’ zegt hij bemoedigend. ‘Goed, had je nog vragen?’

Ik haal diep adem. 'Eigenlijk wel, dokter.' Ik aarzel. 'Nu de uitslagen van de echo goed zijn, denkt u dat het veilig is om... u weet wel...'

'O, zeker.' Dokter Braine knikt begripvol. 'Veel paren zien in het begin van de zwangerschap af van gemeenschap...'

'Ik had het niet over seks!' zeg ik verbaasd. 'Ik had het over shoppen.'

'Shoppen?' herhaalt dokter Braine verwonderd.

'Ik heb nog niets voor de baby gekocht,' leg ik uit. 'Ik wilde de goden niet verzoeken. Maar als alles in orde lijkt, kan ik vanmiddag beginnen!'

Ik kan mijn enthousiasme niet bedwingen. Ik heb het shoppen voor de baby eindeloos uitgesteld en ik heb net iets gelezen over Bambino, een fantastische nieuwe babywinkel in King's Road. Ik heb zelfs officieel een middag vrij genomen om erheen te kunnen!

Ik voel Lukes ogen op me, kijk op en zie zijn ongelovige blik.

'Lieverd, wat bedoel je met "beginnen"?' vraagt hij.

'Ik heb nog niets voor de baby gekocht!' zeg ik afwerend. 'Dat weet je best.'

'Dus... Je hebt geen Ralph Lauren-ochtendjasje gekocht?' Luke telt op zijn vingers af. 'Geen hobbelpaard? Geen roze elfenpakje met vleugels?'

'Dat is voor als het een péúter is,' pareer ik waardig. 'Ik heb nog niets voor de báby gekocht.'

Nou vraag ik je. Als Luke dat verschil niet eens ziet, wordt hij geen goede vader.

'En wat doen we als het een jongetje wordt?' vraagt Luke. 'Ga je hem dan in een roze elfenpakje hijsen?'

Toevallig was ik van plan om het dan zelf aan te trekken. Ik heb het zelfs al gepast en er zit veel rek in! Niet dat ik dat aan Luke zou bekennen, overigens.

'Weet je, Luke, ik sta van je te kijken.' Ik steek mijn kin naar voren. 'Ik wist niet dat je zo seksistisch was.'

Dokter Braine luistert perplex naar ons gekibbel.

'Ik begrijp dat jullie niet willen weten wat het wordt?' onderbreekt hij ons.

'Nee, dank u,' zegt Luke resoluut. 'We willen dat het een verrassing blijft, toch, Becky?'

'Eh, ja.' Ik schraap mijn keel. 'Tenzij u denkt dat er goede, onont-

koombare medische redenen zijn om het ons te vertellen, dokter Braine?’

Ik kijk hem indringend aan, maar hij pikt de hint niet op.

‘Welnee,’ zegt hij stralend.

Shit.

Het duurt nog twintig minuten voordat we klaar zijn: dokter Braine onderzoekt me een minuut of drie en de rest van de tijd haalt hij met Luke herinneringen op aan het een of andere schoolcrickettoernooi. Ik probeer beleefd te luisteren, maar ik kan niet stilzitten, zo ongeduldig ben ik. Ik wil naar Bambino!

Als de afspraak eindelijk achter de rug is, lopen we de drukke Londense straat in. Er komt een vrouw langs met een ouderwetse Silver Cross-kinderwagen en ik kijk er discreet naar. Ik wil beslist ook zo’n kindswagen met van die fantastisch verende wielen hebben, alleen laat ik de mijne knalroze spuiten. Wat zou dat ongelooflijk zijn. Iedereen zou me het Meisje met de Knalroze Kinderwagen noemen. Maar niet als het een jongetje wordt, want dan laat ik hem lichtblauw spuiten. Nee, aquamarijn. En dan noemt iedereen me...

‘Ik heb Giles van het makelaarskantoor vanochtend gesproken,’ onderbreekt Luke mijn gemijmer.

‘Echt?’ Ik kijk enthousiast op. ‘Had hij iets...’

‘Niets.’

‘O,’ zeg ik teleurgesteld.

We wonen in een schitterend penthouse dat Luke al jaren heeft. Het is super, maar het heeft geen tuin, het ligt vol smetteloos beige vloerbedekking en het is niet echt een huis voor een baby. Een paar weken geleden hebben we het dus te koop gezet en zijn we op zoek gegaan naar een leuke gezinswoning.

Het probleem is dat het penthouse meteen weg was, wat helemaal te danken was aan mijn geniale styling, al wil ik niet opscheppen of zo. Ik had overal kaarsen neergezet, en een fles champagne op ijs in de badkamer, en ik had allemaal ‘lifestyle’-accenten aangebracht, zoals programmaboekjes van operavoorstellingen en uitnodigingen voor glamoureuze societyfeesten (die ik van mijn chique vriendin Suze had geleend). En dat echtpaar, de Karlssons, deed ter plekke een bod! En ze kunnen contant betalen!

Wat geweldig is, alleen, waar moeten wij nu wonen? We hebben nog geen enkel huis gezien dat ons beviel en de makelaar blijft maar

zeggen dat de markt 'opgedroogd' en 'schraal' is, en hebben we al eens aan huren gedacht?

Ik wil niet huren. Ik wil een zalig nieuw huis om de baby in te ontvangen.

'Stel dat we niets vinden?' Ik kijk naar Luke op. 'Stel dat we op straat komen te staan? Straks is het winter! Dan ben ik hoogzwanger!'

Opeens zie ik mezelf door Oxford Street sjokken terwijl een koor 'Stille nacht' zingt.

'Schat, we komen niet op straat te staan! Maar Giles zei wel dat we onze eisen misschien iets moeten bijstellen.' Luke zwijgt even. 'Ik denk dat hij jóúw eisen bedoelde, Becky.'

Dat is gemeen! Toen we het zoekformulier kregen, stond erboven: 'Geef uw wensen alstublieft zo duidelijk mogelijk aan.' Dat heb ik dus gedaan. En nu klagen ze!

'We zouden de schoenenkamer kunnen schrappen.'

'Maar...' Ik zie zijn gezicht en breek mijn zin af. Ik heb een keer een schoenenkamer bij *Lifestyles of the Rich and Famous* gezien en sindsdien hunker ik ook naar een schoenenkamer. 'Oké,' zeg ik tam.

'En misschien moeten we ook op andere plekken zoeken...'

'Geen punt!' zeg ik, net als Lukes mobieltje gaat. 'Dat lijkt me zelfs een goed idee.'

Luke wil per se in Maida Vale wonen, ik niet. Er zijn zát wijken waar ik wel wil wonen.

'Met Luke Brandon,' zegt Luke op die zakelijke toon van hem. 'Hé, hallo. Ja, we hebben de echo laten maken. Het ziet er allemaal goed uit.' Hij kijkt naar mij. 'Het is Jess,' zegt hij. 'Ze heeft geprobeerd je te bellen, maar je mobieltje staat nog uit.'

'Jess!' zeg ik opgetogen. 'Geef haar maar!'

Jess is mijn zus. *Mijn zus*. Het geeft me nog steeds zo'n kick om dat te zeggen. Ik heb mijn hele leven gedacht dat ik enig kind was, en toen ontdekte ik dat ik een lang verloren gewaande halfzus had! In het begin konden we niet echt goed met elkaar opschieten, maar sinds we samen in het noodweer verzeild raakten en een echt gesprek voerden, zijn we dikke vriendinnen.

Ik heb haar een paar maanden niet gezien omdat ze voor een geologisch onderzoeksproject in Guatemala zit, maar we hebben gebeld en gemaïld en ze heeft me foto's van zichzelf boven op het een of andere klif gestuurd via haar mobieltje (in een afgrijselijk blauw

jack in plaats van het gave nepbontjasje dat ik voor haar had gekocht. Nou vraag ik je).

‘Ik ga nu terug naar de zaak,’ zegt Luke tegen haar, ‘en Becky gaat shoppen. Wil je haar even?’

‘St!’ sis ik ontzet. Hij wéét dat hij het woord shoppen niet tegen Jess mag gebruiken. Ik trek een gezicht naar hem, neem zijn mobieltje over en hou het bij mijn oor. ‘Ha, Jess! Alles kits?’

‘Prima!’ Ze klinkt heel veraf en knetterig. ‘Ik wilde alleen even horen hoe de echo was gegaan.’

Ik vind het ontroerend dat ze eraan heeft gedacht. Ze hangt nu waarschijnlijk aan een touw boven een gletsjerspleet in het rotsgesteente te hakken, maar toch heeft ze de moeite genomen me te bellen.

‘Het ziet er allemaal goed uit!’

‘Ja, dat zei Luke al. Goddank.’ Ik hoor de opluchting in haar stem. Ik weet dat ze zich schuldig voelt omdat ik van de berg ben gevallen toen ik omhoog was geklommen om haar te zoeken omdat...

Nou ja, het is een lang verhaal. Waar het om gaat, is dat de baby gezond is.

‘Dus je gaat shoppen, zei Luke?’

‘Alleen een paar hoognodige dingen voor de baby,’ zeg ik achterloos. ‘Wat, eh... kringloopluiers. Uit de biologische winkel.’ Ik zie dat Luke me uitlecht en draai me snel om.

Het zit namelijk zo met mijn zus Jess: ze houdt niet van shoppen, geld uitgeven en de aarde verwoesten met verderfelijk consumptief gedrag. En ze denkt dat ik er net zo over denk. Ze denkt dat ik door haar goede voorbeeld ook een sober leven ben gaan leiden.

Dat heb ik ook gedaan, een week of zo. Ik had een grote zak haver besteld, ik kocht kleren bij het Leger des Heils en ik maakte linzensoep. Het probleem met zuinigheid is alleen dat het zo snel sáái wordt. Je wordt het zat om soep te eten, geen tijdschriften te kopen omdat het zonde van het geld is en brokjes zeep aan elkaar te plakken om er een grote, afstotelijke homp van te maken. En de haver-mout stond Lukes golfclubs in de weg, dus uiteindelijk heb ik die zak weggegooid en in plaats daarvan een pak muesli gekocht.

Alleen kan ik dat niet aan Jess vertellen omdat het onze prachtige zusterband zou verpesten.

‘Heb je dat artikel gelezen over hoe je zelf vochtige doekjes kunt maken?’ zegt ze enthousiast. ‘Het zou heel makkelijk moeten zijn.’

Ik spaar al oude lappen voor je. We zouden het samen kunnen doen.'

'O. Eh... leuk!'

Jess stuurt me telkens nummers van een tijdschrift dat *Zuinige baby* heet. Op het omslag staan teksten als 'Richt voor £ 25 je babykamer in!' en er staan foto's in van baby's in kleertjes van oude meelzakken, en ik krijg al een dip als ik er alleen maar naar kijk. Ik wil de baby niet in een goedkope plastic wasmand laten slapen. Ik wil een snoezig wiegje met ruches hebben.

Nu heeft ze het over 'duurzame rompertjes van hennep'. Ik geloof dat ik genoeg heb van dit gesprek.

'Ik moet hangen, Jess,' onderbreek ik haar. 'Kom je op tijd terug voor mams feest?'

Mijn moeder viert volgende week haar zestigste verjaardag. Er zijn heel veel mensen uitgenodigd, er komt een bandje en Martin van de burens gaat goochelen!

'Natuurlijk,' zegt Jess. 'Dat wil ik niet missen! Ik zie je daar.'

'Tot dan dan!'

Ik hang op en zie dat Luke al een taxi heeft aangehouden. 'Zal ik je bij het Leger des Heils afzetten?' vraagt hij terwijl hij het portier voor me openhoudt.

Haha.

'Bambino aan King's Road, alstublieft,' zeg ik tegen de chauffeur. 'Hé, Luke, heb je zin om mee te gaan?' vraag ik opeens enthousiast. 'We kunnen naar coole kinderwagens enzo kijken en dan leuk ergens thee gaan drinken...'

Ik zie al aan Lukes gezicht dat hij nee gaat zeggen.

'Schat, ik moet terug. Een bespreking met Iain. Ik ga een andere keer mee, erewoord.'

Het heeft geen zin om teleurgesteld te zijn. Ik weet dat Luke zich helemaal inzet voor Arcodas. Hij heeft tenminste tijd vrijgemaakt voor de echo. De taxi rijdt weg en Luke slaat zijn arm om me heen.

'Je ziet er blakend uit,' zegt hij.

'Echt?' zeg ik stralend. Ik moet toegeven dat ik me vandaag best goed voel. Ik heb mijn fantastische nieuwe zwangerschapsspijkerbroek van Earl aan, en hoge espadrilles met sleehakken, en een sexy haltertopje van Isabella Oliver dat ik iets heb opgestroopt om een streepje gebruide buik te laten zien.

Ik had het nooit beseft, maar zwanger zijn is tof! Oké, je krijgt een

dikke buik, maar dat hóórt zo. En daardoor lijken je benen weer dunner. En je krijgt opeens een fantastisch decolleté (ik moet zeggen dat Luke er dol op is).

‘Laat die echofoto’s nog eens zien?’ zegt hij. Ik dep de rol glanzende foto’s uit mijn handtas op en we kijken er samen naar: naar het ronde kopje, het profiel van het gezichtje.

‘We maken een heel nieuw mensje,’ zeg ik zacht terwijl ik gefascineerd naar de foto’s kijk. ‘Is het niet onvoorstelbaar?’

‘Ja.’ Luke drukt me tegen zich aan. ‘Het is het grootste avontuur dat we ooit zullen beleven.’

‘Ongelooflijk, hoe de natuur werkt.’ Ik voel de emoties weer opwellen en bijt op mijn onderlip. ‘Al die moederlijke instincten die in me opkomen. Ik wil... ik wil ons kindje alles geven!’

‘Bambino,’ zegt de taxichauffeur, en hij remt langs de stoep. Ik kijk op van de echofoto’s en zie een fantastische, gloednieuwe winkelgevel. Hij is crèmekleurig geschilderd, de luifel is roodgestreept, de portier is verkleed als tinnen soldaatje en de etalages zijn een schatkist voor kinderen. Er staan etalagepopjes met beeldige babykleertjes aan, er staat een ledikantje in de vorm van een Cadillac uit de jaren vijftig en er is een reuzenradje dat eindeloos draait...

‘Wauw!’ verzucht ik. Ik reik naar het portier. ‘Zou dat reuzenrad te koop zijn? Dag Luke, tot vanavond...’

Ik ben al halverwege de ingang als ik Luke hoor roepen: ‘Wacht!’ Ik kijk om en zie zijn lichtelijk panische gezicht. ‘Becky.’ Hij steekt zijn hoofd naar buiten. ‘De baby hoeft niet álles te hebben.’